

Klimarealistene

Kortnytt nr 20/2013

18.5.2013

Morten Jødal

Kutt i CO₂-utslipp er symbolpolitikk

Påstanden om naturens og kulturens undergang i en verden med globalt menneskeskapt oppvarming møtes med tiltak som er ubegripelig kostbare. Månelandingsprosjektet på Mongstad vil kreve enorme summer både på investerings- og driftssiden. Det samme gjelder europeisk og amerikansk innsats innen energi, både for vind og sol. Også subsidier til elektriske biler koster skattebetalere dyrt.

Disse enormt kostbare investeringer, skatter og subsidier, har de noen effekt? Om IPCCs modeller skulle være riktige, og antropogene CO₂-utslipp påvirker klimaet, hva betyr utslippskuttene? Finnes det beregninger for klimaeffekten? Har politikere blitt forelagt effekten av sine tiltak, og vet de hva de bruker penger til?

Svaret på det siste spørsmålet er nei. I Tyskland har skattebetalerne så langt blitt påført utgifter tilsvarende 750 milliarder kroner, for subsidiering av solcellepaneler. I dette landet finnes over 1 million slike enheter, som utgjør halvparten av klodens solcellepaneler. Like fullt dekker de ikke mer enn 5 prosent av landets elektrisitetsforsyning. Subsidiene påvirker energimarkedet, og høyere energipriser påføres forbrukerne. Ingen av Tysklands solcelleselskaper tjener penger. Regner klimaøkonomer på "klimaeffekten" av denne enorme satsingen, betyr den ikke mer enn at global oppvarming i år 2100 blir utsatt med 37 timer. Tyskland kutter derfor nå i subsidiene til solcelleindustrien. Tidlig i 2013 skar de 15 prosent, i slutten av mars ytterligere 29 prosent, og mer er i vente.

USA satser blant annet på elektriske biler. President Obama ønsker å øke subsidiene til 10.000 dollar/bil, som vil kunne koste skattebetalerne rundt 600 millioner kroner i året. I USA er det familier med inntekt på rundt 1 million kroner som kjøper slike biler, derfor bidrar fattige mennesker til at de velstående har råd til å kjøpe en relativt rimelig bil nummer to. Selv om amerikanerne skulle lykkes med det vidløftige målet om 1 million elektriske biler innen år 2015, har det like fullt ikke større effekt enn at global oppvarming utsettes med 60 minutter. Det er symbolpolitikk.

I 2008 bestemte England seg for å investere i 3.500 vindmøller i Nordsjøen, som et ledd i at EU innen 2020 vil kutte 20 prosent av utslippene, blant annet ved en økning av 20 prosent fornybar energi. De reduserte kumulerte utslippene i 2030 er beregnet til mellom 950 og 1.100 millioner tonn CO₂. Kostnaden vil pålyde 950 milliarder kroner. Og effekten: redusert temperaturøkning i år 2100 med 0,00038 grader. Sagt på en annen måte: temperaturstigningen ved slutten av århundret utsettes med litt mindre enn én uke. Et fullskala renseanlegg på Mongstad er kostnadsberegnet til 25 milliarder kroner, med en årlig driftskostnad på 1,2 milliarder. Beregnet CO₂-fangst er 1,2 millioner tonn i året, kumulert til rundt 100 millioner tonn i år 2100. Månelandingsklimaeffekten kan derfor beregnes til en utsettelse av global temperaturøkning i år 2100 med rundt 2,4 timer. Det er også symbolpolitikk.

Om kostnadene ved CO₂ tiltak og virkningene av disse: Bjørn Lomborg, "Hold hodet kaldt", Kagge forlag, 2008, ISBN/EAN 9788248908142